

Arrest

nr. 92 914 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 oktober 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 oktober 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 maart 2011.

1.3. Op 30 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 15 december 1986 geboren in de wijk Shuhada, Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine. In 2002 vluchtte u reeds naar Duitsland. U verbleef daar bij uw tante. U verkreeg daar een verblijfsvergunning. Uiteindelijk keerde u op 26 april 2009 terug naar Irak met een reïntegratieprogramma. Uw vader had u gevraagd om terug te komen en had u verteld dat de situatie rustiger was geworden. U had tevens moeilijkheden met het leven in het buitenland. Tijdens uw verblijf in Duitsland was uw vader in 2006 omwille van zijn alcoholgebruik in de problemen geraakt met leden van het Mehdi leger. Ze hadden hen opgepakt, drie dagen vastgehouden, gefolterd en hem daarna gewoon weer vrijgelaten. Uw vader diende klacht in en twee van zijn ontvoerders werden gearresteerd. Na uw terugkeer werkte u samen met uw vader in jullie winkel voor auto-onderdelen. Op 15 juli 2010 was u aan het werk in de winkel toen u werd opgebeld door uw moeder. Twee mensen waren naar jullie huis gekomen op zoek naar uw vader. Ze hadden daarbij eveneens uw zus K.(...) Z.(...) D.(...) (O.V. 6.702.453) geslagen. Volgens u ging het om de mensen die omwille van uw vader gearresteerd werden in 2006. In 2010 zou premier Maliki die mensen hebben vrijgelaten. U zei tegen uw familie dat het beter was om naar Europa te vertrekken. U en uw familie verbleven eerst nog een tweetal weken bij uw grootvader. Op 1 of 2 augustus 2010 vertrok u samen met uw vader, uw moeder A.(...) A.(...) A.(...) (O.V. 6.702.459), uw zus Z.(...) en jongste broer A.(...) uit Bagdad. Dezelfde dag kwamen jullie aan in Turkije. Na herhaaldelijke pogingen vertrokken jullie op 2 oktober 2010 uit Istanbul. Uw vader diende echter achter te blijven omwille van geldgebrek. Op 10 oktober 2010 kwamen jullie in België aan. De volgende dag vroegen jullie asiel aan. Op het tijdstip van uw gehoor op het CGVS zou uw vader reeds een maand opnieuw in Bagdad verblijven. Hij zou zijn teruggekeerd omwille van de dood van zijn vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, vliegtickets München-Frankfurt en Frankfurt-Amman en een document van de Duitse migratie –en asielinstantie. Tevens legt u kopies voor van uw paspoort S-serie en kopies van twee pagina's uit een G-serie paspoort.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u geen feitelijke bewijzen kunt voorleggen van uw voorgehouden terugkeer naar Irak. U legt wel enkel vliegtickets maar vreemd genoeg kunt u geen ticket voorleggen van de reis van Amman naar Bagdad. Dit terwijl deze vlucht ook op voorhand geregeld zou zijn geweest door de Duitse autoriteiten (CGVS, p. 4). Verder is het zeer bevreemdend dat noch uw moeder noch uw zus precies kunnen zeggen wanneer u zou zijn teruggekeerd naar Bagdad. Dit terwijl u zeven jaar lang in het buitenland zou hebben verbleven en ze u bovendien persoonlijk zouden hebben afgehaald van de luchthaven in Bagdad (CGVS A.(...), p. 13, 14)(CGVS Z.(...), p. 8). U legt verder nog een kopie voor van het paspoort waarmee u Irak zou zijn binnengekomen en waarop een binnenkomststempel (dd. 27 april 2009) voorkomt. Los van het feit dat dit slechts een kopie betreft is het bevreemdend dat u geen kopie kunt voorleggen van het identiteitsgedeelte van het paspoort. Er kan dus niet eens worden vastgesteld of het hier weldegelijk uw paspoort betreft. Het CGVS beschikt enkel over de informatie dat u daadwerkelijk uit Duitsland vertrokken bent op 26 april 2009. Er wordt echter geen uitspraak gedaan over uw voorgehouden aankomst in Bagdad (informatie DVZ).

Na uw voorgehouden terugkeer naar Bagdad verklaart u dat u altijd bij uw ouders en uw zus zou hebben verbleven. Jullie zouden ook samen naar Europa gereisd zijn (CGVS, p. 5, 9). Hierover dient worden opgemerkt dat er zeer ernstige twijfels zijn over de verklaringen van uw moeder en uw zuster dat ze tot augustus 2010 daadwerkelijk in Bagdad zouden hebben verbleven (zie beslissing N.(...) en Z.(...)) gezien hun gebrek aan basiskennis over enkele kenmerken van het leven in Bagdad in de voorbije jaren. Bovendien leggen u en uw moeder dan nog eens tegenstrijdige verklaringen af over die periode. Zo beweert u dat jullie in maart 2010 samen zijn gaan stemmen in Hay Shuhada (CGVS, p. 22). Uw moeder verklaarde echter dat jullie samen zijn gaan stemmen in Hay Saddam (CGVS A.(...), p. 7). Aangezien u verklaart dat jullie samenwoonden in de periode dat u was teruggekeerd, rijzen er bijgevolg toch ook vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verblijf in Bagdad in de periode 2009-2010.

Verder verklaren zowel uzelf, uw moeder als uw zus dat er onderweg vingerafdrukken werden genomen van het hele gezin toen jullie werden tegengehouden. Volgens uzelf en uw zus gebeurde dit in Turkije. Volgens uw moeder gebeurde dit op 2 oktober 2010 ergens op een eiland in een onbekend land (CGVS A.(...), p. 11, 12)(CGVS Z.(...), p. 9)(CGVS, p. 9). Volgens de informatie waarover het CGVS

beschikt werden er inderdaad vingerafdrukken genomen. Dit gebeurde echter in Griekenland op 10 augustus 2010 en er werden toen blijkbaar enkel vingerafdrukken genomen van uw moeder en uw zus. Uw vingerafdrukken werden niet teruggevonden in de Eurodac database. Er kan dus ook ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat jullie samen van Irak naar Europa zouden hebben gereisd. Hierdoor kan eveneens getwijfeld worden aan jullie verklaringen dat jullie twee maanden in Turkije zouden hebben verbleven en aan het feit dat jullie op 1 of 2 augustus 2010 Bagdad zouden hebben verlaten.

Wat er ook van zij, volgens uw verklaringen zijn u en de rest van het gezin in gevaar omwille van het drankprobleem van uw vader en de problemen die hij daardoor had gekregen in 2006 en 2010 met leden van het Mehdi leger. Het is dan ook erg opmerkelijk dat uw vader zich terug in Bagdad zou bevinden. De stad waar hijzelf en de rest van uw familie gevaar zouden lopen. Hij zou bovendien verblijven in een wijk die niet ver gelegen is van jullie huis (CGVS A.(...), p. 2,3). Volgens uw verklaringen zou hij teruggekeerd zijn omdat zijn paspoort vervallen was, omdat zijn vader ziek was en omdat hij niet genoeg financiële middelen had (CGVS, p. 12). Het feit dat hij is teruggekeerd ondermijnt niettemin echter de ernst van uw ingeroepen vrees. Bovendien verklaarde uw moeder enkel dat hij terugkeerde omdat zijn vader op sterven lag (CGVS A.(...), p. 2, 3). Uw zus verklaarde dan weer enkel dat uw vader was teruggekeerd omwille van geldgebrek (CGVS Z.(...), p 9, 10).

Het blijkt daarenboven dat ook uw zus B.(...) (°1988) en uw broer A.(...) (°1985) nog probleemloos in Irak kunnen verblijven. Zij wonen eveneens in wijken die in de onmiddellijke omgeving van jullie woonplaats blijken te liggen (CGVS A.(...), p. 8).

U verklaart verder zelf dat de mensen van het Mehdi leger enkel op zoek zouden zijn naar uw vader (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt dat uw moeder en uw zus zich of herhaaldelijk tegenspreken over de voorgehouden gebeurtenissen of niet eens blijken te weten wanneer deze gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan (zie beslissing A.(...) en Z.(...)).

Bovenstaande elementen laten dan ook niet toe te concluderen dat u persoonlijke en systematische vervolging dient te vrezen omwille van de voorgehouden problemen van uw vader.

U stelt verder nog dat u gevaar zou lopen omdat 'de politie of andere mensen' bij jullie binnenkwamen en vroegen of u in het bezit was van wapens. Verder zou u ook eenmaal geslagen zijn geweest door politiemannen (CGVS, p. 12, 18). Los van het feit dat dit wel zeer vage verklaringen zijn had u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vreemd genoeg niets verteld (vragenlijst p.2). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niet de kans had gekregen om heel uw verhaal te doen. Bij het begin van het gehoor op het CGVS had u echter verklaard dat u al het belangrijkste had verteld (CGVS, p. 2). Uw bewering dat u de vraag misschien niet goed had begrepen is geen afdoende verklaring voor deze omissie (CGVS, p. 18). Bovendien is het wel hoogst opmerkelijk dat uw moeder en uw zus op geen enkel moment tijdens het gehoor melding hebben gemaakt van deze voorgehouden gebeurtenissen. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat u persoonlijke en systematische vervolging dient te vrezen.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd

doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De status van subsidiaire bescherming kan u dan ook niet worden toegekend.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het voorleggen van documenten dient verder gepaard te gaan met geloofwaardige en samenhangende verklaringen wat hier niet het geval is. Bovendien is het alom bekend dat alle Irakese documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Het document van de Duitse migratie –en asielinstantie geeft geen informatie over uw eventuele terugkeer naar Irak. Het vermeldt echter wel dat uw vluchtelingenstatus reeds in 2005 werd ingetrokken en dat u van 28/08/2007 tot 5/06/2009 slechts een gedoogstatus genoot.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Dient nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw moeder A.(...) A.(...) A.(...) (O.V. 6.702.459) en uw zus K.(...) Z.(...) D.(...) (O.V. 6.702.453) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenconventie), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de manifeste appreciatiefout, herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Volgens verzoeker staat het vast dat er in zijn hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat indien hij naar Bagdad wordt teruggestuurd. Hij meent dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingeroepen

weigeringsmotieven niet fundamenteel en onvoldoende zijn om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, poneert verzoeker dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat zijn asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker blijkt uit het dossier zelf dat de toestand problematisch is en dat het duidelijk is dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Ongeacht de geloofwaardigheid van zijn relaas, diende het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat uit de aangehaalde rapporten blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat er in zijn hoofde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat indien hij wordt teruggestuurd naar Irak en hij besluit dat de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing onvoldoende zijn om deze beslissing te rechtvaardigen.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 5 juli 2012 laat verzoeker een aantal bijkomende stukken met eensluidend verklaarde vertaling in het Nederlands geworden, door hem omschreven als een fotokopie van zijn paspoort, bewijsstukken van zijn vlucht, een bewijs dat zijn vader in Turkije is (bus ticket van november 2011), een arrestatiebevel, een rantsoenkaart, een brief gericht aan de onderzoeksrechter van al-Baya, een arrestatiebevel, een document van de Hoge Raad van Gerecht, een klacht en noteren van verklaring, twee uittreksels uit register, badges en een "Sozialversicherungsausweis".

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen feitelijke bewijzen kan voorleggen van zijn voorgehouden terugkeer naar Irak en het verder zeer bevreemdend is dat noch zijn moeder noch zijn zus precies kunnen zeggen wanneer hij zou zijn teruggekeerd naar Bagdad, (ii) er zeer ernstige twijfels zijn over de verklaringen van zijn moeder en zijn zus dat ze tot augustus 2010 daadwerkelijk in Bagdad zouden hebben verbleven gezien hun gebrek aan basiskennis over enkele kenmerken van het leven in Bagdad in de voorbije jaren en verzoeker en zijn moeder bovendien tegenstrijdige verklaringen afleggen over waar zij in maart 2010 zijn gaan stemmen zodat, gelet op verzoekers verklaringen dat hij na zijn voorgehouden terugkeer naar Bagdad altijd bij zijn ouders en zijn zus zou hebben verbleven, ook vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Bagdad in de periode 2009-2010, (iii) verzoeker, zijn moeder en zijn zus geen eensluidende verklaringen afleggen over de vingerafdrukken die onderweg werden genomen en blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier enkel vingerafdrukken werden genomen van verzoekers moeder en zus in Griekenland op 10 augustus 2010 en zijn vingerafdrukken niet werden teruggevonden in de Eurodac database zodat ook ernstig kan getwijfeld worden aan zijn bewering dat zij samen van Irak naar Europa zouden zijn gereisd, alsook aan hun verklaringen dat zij op 1 of 2 augustus 2010 Bagdad zouden hebben verlaten en twee maanden in Turkije zouden hebben verbleven, (iv) het erg opmerkelijk is dat zijn vader zich terug in Bagdad zou bevinden, de stad waar hijzelf en de rest van de familie gevaar zou lopen, ook zijn zus B. en zijn broer A. nog probleemloos in Irak kunnen verblijven en zij allen verblijven in wijken die in de onmiddellijke omgeving van hun huis gelegen zijn, (v) verzoeker zelf verklaart dat de mensen van het Mehdi leger enkel op zoek zouden zijn naar zijn vader en verzoekers moeder en zus zich bovendien of herhaaldelijk tegenspreken over de voorgehouden gebeurtenissen of niet eens blijken te weten wanneer deze gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan, (vi) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet verteld heeft dat hij verder nog gevaar zou lopen omdat 'de politie of andere mensen' bij hen binnenkwamen en vroegen of hij in het bezit was van wapens, noch dat hij eenmaal geslagen zou zijn geweest door politiemannen en zijn moeder en zijn zus ook op geen enkel moment tijdens het gehoor melding hebben gemaakt van deze voorgehouden gebeurtenissen, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 maart 2012 (CG nr. 1019642), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. Daargelaten de speculaties in de bestreden beslissing over verzoekers relaas met betrekking tot zijn terugkeer naar Irak in 2009, en de twijfels die geuit worden omtrent het verblijf van zijn moeder, zus en broer in Irak tot 2010 en hun gezamenlijk vlucht uit Irak op 1 of 2 augustus 2010, merkt de Raad vooreerst op dat niet wordt getwijfeld aan de afkomst van verzoeker uit Irak/Bagdad, noch aan de afkomst van zijn moeder, zus en broer.

2.6.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

2.6.2. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Bagdad (nog steeds) een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren voor het Mehdi leger omwille van de feiten die zich in 2006 zouden hebben voorgedaan ten gevolge van het drankprobleem van zijn vader. Dit klemmt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader vanuit Turkije, om welke redenen dan ook, terugkeerde naar Bagdad, en zijn broer A. en zijn zus B. niet in de problemen zijn gekomen omwille van het drankprobleem van hun vader en nog steeds in Bagdad verblijven (gehoor CGVS moeder, p. 8).

Immers, de bij aangetekend schrijven van 5 juli 2012 bijgebrachte arrestatiebevelen (dd. 7 november 2007 en 23 april 2008), de brief gericht aan de onderzoeksrechter van al-Baya dd. 23 april 2008, de brief gericht aan de onderzoeksrechtbank van Irbil dd. 9 oktober 2008 en de ontvangstbewijzen van 100 dinar voor het opvragen van gerechtelijke documenten dd. 2 mei 2010 en 13 april 2010 kunnen – zo deze documenten al authentiek zouden zijn – slechts de door verzoeker uiteengezette problemen uit 2006 staven doch vormen niet het minst enig bewijs van verzoekers bewering als zouden de mannen die naar aanleiding van de klacht van zijn vader werden gearresteerd thans op wraak zinnen (administratief dossier, stuk 3, p. 10). Uit het geheel van de door verzoeker neergelegde gerechtelijke documenten blijkt overigens op generlei wijze dat de mannen die zijn vader in 2006 zouden hebben belaagd werkelijk gearresteerd werden zoals verzoeker beweert, noch dat zij ondertussen weer zouden zijn vrijgelaten en zijn familie opnieuw zouden bedreigen (administratief dossier, stuk 3, p. 10-12). Ook het document 'klacht en het noteren van verklaring' dd. 13 april 2010 kan hiervan geen bewijs vormen daar de inhoud van het document niet overeenstemt met de verklaringen die verzoeker en zijn moeder hebben afgelegd. Immers waar verzoeker en zijn moeder verklaarden dat de familie op 15 juli 2010 werd bedreigd (administratief dossier, stuk 3, p. 8 en p. 10 en gehoor CGVS moeder, p. 12-13 en p. 18) vermeldt het document in kwestie het volgende: *"(...) Op 12/4/2010 kwamen drie onbekende personen naar mijn huis. Zij beweerden dat zij van zijn familie zijn en eisten dat ik de zaak moest intrekken. Zij bedreigden me met de dood als ik de zaak niet zou intrekken. Daarom dien ik klacht in tegen hen en wil dat mijn verklaring genoteerd wordt. Daarnaast vraag ik dat het arrestatiebevel tegen hem herbevestigd wordt."* Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoeker en zijn zus zoals zij deze aflegden voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hun vader naar aanleiding van de beweerde bedreigingen in 2010 geen klacht heeft ingediend (administratief dossier, stuk 3, p. 11 en gehoor CGVS zus, p. 10) terwijl thans wel een klacht van 13 april 2010 en van 2 mei 2010 wordt neergelegd. Ook de inhoud van deze laatste klacht, waarin het volgende wordt vermeldt: *"Ik werd aangevallen en agressief aangepakt door de (onleesbaar) onder wie, een zeker, Ali zoon van Abou Samen. Die laatste kent Kerbela. Zij waren bij me thuis geweest, gelegen te Shouhada wijk. Zij stortten zich om me. Hij had een (onleesbaar) bij zich. Dat er een zaak betreffende autodiefstal lopende is."* strookt niet met de verklaringen van zowel verzoeker als zijn moeder dat hij en zijn vader op 15 juli 2010 in de winkel waren toen ze door zijn moeder werden opgebeld met het nieuws dat twee mannen het huis waren binnen geweest, ze verzoekers zus hadden geslagen en het huis hadden doorzocht en overhoop hadden gehaald (administratief dossier, stuk 3, p. 10 en gehoor CGVS moeder, p. 13). Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker, zijn moeder of zijn zus gewag van andere bedreigingen of aanvallen tegen de familie dan deze op 15 juli 2010. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Ook de overige door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn vaders identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, noch de uittreksels uit de registers van de burgerlijke stand van het jaar 1957 kunnen een bewijs vormen van de door verzoeker aangehaalde feiten. Hetzelfde geldt voor de kaarten op naam van verzoekers vader van het Directoraat van Centrale Informatiekantoor en van de Handelskamer van Bagdad en de bus tickets van november 2011 die moeten aantonen dat verzoekers vader thans in Turkije is.

Met betrekking tot de in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken wordt in de beslissing geoordeeld als volgt: *"De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. (...) Het document van de Duitse migratie –en asielinstantie geeft geen informatie over uw eventuele terugkeer naar Irak. Het vermeldt echter wel dat uw vluchtelingenstatus reeds in 2005 werd ingetrokken en dat u van 28/08/2007 tot 5/06/2009 slechts een gedoogstatus genoot."* Deze motivering wordt in voorliggend verzoekschrift niet betwist zodat de Raad op dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genoemde stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.3. In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij gevaar zou lopen omdat 'de politie of andere mensen' bij hen binnenkwamen en vroegen of hij in het bezit was van wapens en hij verder ook eenmaal

geslagen zou zijn geweest door politiemannen (administratief dossier, stuk 3, p. 12 en p. 18), kan de Raad slechts vaststellen dat dergelijke feiten – zo deze zich al in werkelijkheid hebben voorgedaan – onvoldoende zwaarwichtig zijn om gewag te kunnen maken van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

2.6.4. De geloofwaardigheid van het door verzoeker en zijn familie voorgehouden relaas en de ernst van de feiten worden eveneens ondergraven door de verklaring van verzoekers moeder waar zij stelt dat zij kan terugkeren naar Irak (administratief dossier moeder, gehoorverslag, p. 26).

2.6.5. Zo verzoeker meent dat de beoordeling van zijn relaas door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet objectief is, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen alsook van de verklaringen van de asielzoeker. Deze verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het is verzoeker die door een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken.

Verzoeker en zijn in België verblijvende familieleden kunnen evenmin worden geloofd waar zij stellen dat zij op 1 of 2 augustus 2010 Bagdad zouden hebben verlaten en dat zij twee maanden in Turkije zouden hebben verbleven aangezien de vingerafdrukken van zijn moeder en zus in Griekenland werden genomen op 10 augustus 2010, vaststelling welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze wordt betwist, laat staan ontkracht.

Tot slot is het op zijn minst merkwaardig dat verzoeker aanvankelijk enkel een kopie van een deel van het paspoort neerlegt, met name het onderdeel waar een stempel op staat van binnenkomst in Irak, en thans in de mogelijkheid blijkt te zijn het identiteitsgedeelte voor te leggen, niettegenstaande hij zelfs nog in het verzoekschrift een verklaring probeert te bieden waarom hij het identiteitsgedeelte niet kan voorleggen. Deze vaststelling doet vermoeden dat verzoeker wel degelijk in het bezit is van zijn paspoort maar deze niet wenst voor te leggen.

Het feit dat verzoekers vader thans in België verblijft en asiel heeft aangevraagd wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen.

2.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij behoort tot een van hoger genoemde risicogroepen tegen welke in toenemende mate doelgericht geweld wordt gepleegd. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Met het louter betwisten van deze inschatting van de veiligheidssituatie in Bagdad brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In de mate verzoeker stelt dat uit het dossier zelf blijkt dat de toestand problematisch is, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich diende te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt en uit de aangehaalde rapporten blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat er in zijn hoofde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, benadrukt de Raad dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, waartoe gelet op hoger aangehaalde informatie in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS